

Taler som han. Men forøvrigt troer jeg, at jeg her paa denne Plads har Ret til paa bedste Maade at udtale, hvad der er min Mening, og jeg udtaler kun her min Mening; jeg tillader mig ikke som det ærede Medlem at udfaste Fictioner eller noget Sligt, hvorved jeg vil søge at lede Forsamlingen hen paa Noget, som ikke er min Mening, og saalænge jeg har Plads i Folkerepresentationen, vil jeg virkelig ikke bede om Tilladelse hos den ærede Landstingsmand til at udtale hvad der er min Mening.

Brasch: Da det ikke synes, som om den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, vil lade sig bevæge af de Udtalelser, der ere saadane fra forskellige Sider, til at erkende, at han har Uret i sin Paastand og den Beholdelse, som han har udshyngt, saa finder jeg mig opfordret til ogsaa som Rigsdagsmand fra Jylland at erklære, at man der ingenlunde mener, at Jylland bliver tilfidesat i noget af de Forhold, hvorom her er Tale. Det har ogsaa noksom vist sig, at de to Spørgsmaal, som her ere under Dmtale, nemlig om Løgstor-Canalens Seilbargjørelse og Bøgestrømmens Opbyggelse, ere aldeles heterogene Spørgsmaal, som ikke kunne forenes under een og samme Kategori; men det er nu eengang saaledes, at den ærede Landstingsmand ikke vil lade sig overbevise. Jeg erklærer, at jeg — og jeg troer, at alle andre jyske Deputerede, som her ere tilstede, ere af samme Mening — ikke et Dieblif tvivler om, at der skeer Jylland ligesaa vel som de andre Dele af Kongeriget dets fulde Ret. Det turde maaskee endogsaa være, at man i et enkelt Spørgsmaal er gaaet noget videre og har gjort noget større Indrømmelser for at imødekomme et, som man troede, almindeligt Dnske i Jylland ved at gaae ind paa et meget storartet Foretagende, et Foretagende, der vist vil udkræve ikke ringe Offre fra Statens Side; og det turde maaskee endog være tvivlsomt, om man ikke der er gaaet saa vidt i Indrømmelser, at man har overskredet hvad der kunde siges at være til det Almindeliges sande Interesse, og videre maaskee, end det, naar det bliver nøiere undersøgt, vil vise sig at være et almindeligt Dnske hos alle Jyder. Jeg behøver vist ikke at sige, at jeg herved sigter til den projecterede

eller ved Lov allerede vedtagne Tverbane i Jylland. Jeg troer, at naar man — vist af enhver anden Grund end Mangel paa Interesse for Jylland — ikke har ment at kunne bevilge en Længdebane — sikkert den eneste der vilde svare til Hensigten og kunne bestaae uden store Offre fra Statens Side — men er gaaet ind paa at bevilge denne Tverbane, er det i Særdeleshed, fordi man troede at imødekomme et Dnske i Jylland; men Jyderne ere ingenlunde saa forblindede i egne Interesser, at de for egen Bequemmeligheds eller egen directe Fordeels Skyld skulde see bort fra, om man ikke maaskee paasorte Staten langt større directe Udgifter end disse Fordele kunde opveie. Det var kun dette, jeg vilde bemærke; jeg vilde dermed have sagt, at man ingenlunde troer, at Regjeringen eller Rigsdagen nogenfinde tilfidesætter de Hensyn, som Jylland som en Deel af Kongeriget har Krav paa.

Norgaard: Maaskee jeg maatte tillade mig at svare derpaa, at den ærede Landstingsmands Ord, hvad enten han betragter mig som forvildet i denne Henseende eller ikke, ere mig virkelig ikke nok i denne Sag, naar Talen er om Landbosforhold og om Landets og Landboernes Mening; thi jeg tør nok sige, at jeg tør troe at kjende Landboernes virkelige Mening i en videre Udstrækning end den ærede Landstingsmand, og imod hans Ord, „at det er Landboernes Dnske at bære denne Stat partielt“, sætter jeg mit Ord: at de fleste af dem bære den med den største Misfornøielse; det paatager jeg mig at skaffe Bevils for, om saa skal være, ved Andragende fra Befolkende; det er ikke Noget, jeg løst henkaster som en blot Paastand.

Brasch: Naar den sidste ærede Taler siger, at der er en betydelig Omkreds omkring Løgstor-Canalen, hvor man føler sig meget bebyrdet ved den Udgift, der maa afholdes i Anledning af Canalens Udbygning, da forholdet der sig vel saaledes; men saaledes vil det forholdes sig allevegne, hvor saadanne Foretagender iværksættes; thi det er nu eengang saa, at Mange nødvendigvis bære Udgifter, som de ikke directe kunne sjonne at have Fordeel af. Naar